

BODZA, A TERMÉSZETMENTŐ 1.

Az év természetvédelmi gyermekkönyve

Bajban az öreg tölgy

„Izgalmas, kalandos,
vicces, és közben lehet
belőle tanulni is, élőlényeket
felfedezni is. Olyan, mintha
te magad lennél a szereplő.”
– Rebi (8 és fél éves)

Írta Lovranits Júlia Villő

Illusztrálta Imelda Green

BODZA, A TERMÉSZETMENTŐ 1.

Lovranits Júlia Villő

Bajban az öreg tölgy

Az év természetvédelmi gyermekkönyve

Illusztrálta: Imelda Green

Miből lesz a madarász?

Bodza úgy érezte, semmi különleges nincs benne.
Még a tornasorban is csak második volt – ráadásul hátulról.

Ha te vagy a legkisebb, az olyan aranyos dolog.
Ha meg a legnagyobb vagy, akkor büszkén a többiek fölé magasodsz. De másodiknak lenni, ráadásul hátulról? Az nem menő, ugye?

Ám ha a természetről kérdezte valaki... A fákról, a madarokról, a pillangókról aztán igazán tudott mesélni!

Amilyen csendes volt Bodza, olyan zajos a Nagyi.

Egy nap Vica nagyi a fejébe vette, hogy nyugdíjba megy. Ha azt jelentette volna be, hogy

harmadszor is férjhez megy, senki sem ijed meg, de
hogy nyugdíjba?!

– Mit fogsz csinálni egész évben? – sápítoztak a
kolléganők.

– Nem hiányzik majd az iskola?

– Szegény! – mondta Csilla néni, Bodza
osztályfőnöke. – Azt hiszed, egy nyugdíjasklub

neked való lenne? Vagy egy varrókör? Tudsz te egyáltalán varrni, édesem?

– Ti csak ne izguljatok! – hűtötte le őket Nagy. – Tudjátok, éppen egy éve költöztek a szomszédunkba a fiamék. Majd az én ügyes kisunokám kitalál nekem valamit!

Amikor pedig Bodza iskola után átszaladt a szomszéd panelházból Nagyhoz, együtt indultak „felfedezőútra” a szobákban, vagyis nekiálltak takarítani.

Nagyival a takarítás mindig külön élmény volt, mert rengeteg kincset lehetett lelni. „Felforgatjuk a házat!”, szokta mondani kedélyesen. Ilyenkor Nagyapa és Lili kutya rémülten vonultak fedezékbe. Nem úgy Bodza, aki lelkesen csatlakozott a házfelforgató-különítményhez! Ezeket találták:

- 1 pár horgolt csipkekesztyűt (még az ükmamáé volt),

- 1 doboz bonbont (szerencsére nem az
ükmamától – Nagyi kapta a névnapjára, így meg is
ették),

- 1 kerek kalapdobozt régi kalapokkal (ezeket
sorra fel kellett próbálni, jutott belőle Lili kutya és
Nagyapa fejére is),

- 1 színházi látcsövet (ez megint az ükmamáé
volt valaha),

- 1 orosz katonai távcsövet (ez a dédpapáé volt),
- 1 doboz szerelmes levelet (ezeket egytől egyig
a Nagyinak írták!).

Akkor aztán kifűjták magukat, és szemlét
tartottak a gyűjtemény felett. Nagyi a kezébe kapta
a színházi látcsövet, és az ablak felé fordította.

Egyenesen
átnézett a
szemközi
panel egyik
panel egyik
erkélyére.

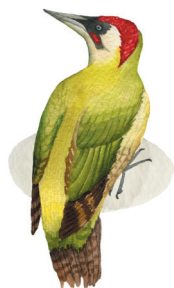
- Na, a
Matild most
teregette ki a
bugyogóit az
erkélyre! Nézd
már, csipkés
hord! Pirosat!

– Köszí az infót, Nagy! – vihogott Bodza.

Ő az orosz katonai távcsövet kaparintotta meg, de nem Matild néni bugyijai érdekelték. Nagy, zöld madár repült át a parkon. Aztán leszállt a földre az egyik fa tövébe, és csapkodni kezdte a csőrével a talajt.

– De gyönyörű! – sóhajtott fel a kislány. – Oda nézz, Nagy, egy zöld küllő! Zöld is, sárga is és piros is! Ott feljebb meg van egy pici madár, az piros, sárga meg fahéjbarna! Az meg a tengelic!

– Nahát, eddig azt hittem, veréb! – lepődött meg Nagy. – Mutasd! – marta el a nagy távcsövet. – Te,

Bodza, az a zöld nem Matild papagája, a

Györgyike? Menjük le, fogjuk meg!

Szívszélhűdést kap az öreglány, ha nem találja a kalitkában.

– Nagy – vigyorgott Bodza –, ne izgulj, árt neked a te korodban! Az a zöld madár nem a Györgyike! Mondom, az a zöld küllő! Egy harkály. Mindig is itt élt a kertben, csak nem vetted észre; én már megnéztem az interneten.

– Lehetetlen! – csodálkozott Nagy. Aztán újabb madarakat fedezett fel. – Oda nézz, oda nézz! Még egy elszabadult papagáj! Abban meg piros is van! Hű, mennyi papagáj van ebben a parkban!

– Nagyikám, azok a tengelicek! Vadmadár, nem papagáj! – mondta Bodza. – Állítólag szép hangja van, mint az üvegcsengettyűnek. Nyissuk ki az ablakot!

Ahogy az ablakot nagy óvatosan kinyitották, behallatszott a zöld küllő „klü-klük-klü” kiáltása, egy gerle bűgása, és a tengelic finom, csilingelésre emlékeztető hangja. Így esett, hogy Bodza és Nagy felcsaptak madarásznak és természetmegfigyelőnek.

Nem könnyű ez a fényképezősd!

Bodza még másnap iskola után is mindenféle limlomok között találta Nagyit. Szomorú, poros könyvtornyok, fiókokból előrángatott színes harisnyák heverték szanaszét. Nagyí minderre ügyet sem vetett. Megszállottan csépelte a számítógépet, zümmögtette a nyomtatót, és vidoran így szólt:

– Ide nézz, Bodzavirágom! – Bodza itt már komolyan kezdett megijedni. Valami nem mindennapi dolognak kellett történnie, mert Nagyí megfélekezett róla, hogy Bodza utálja ezt a becenevet. – Itt azt írják: Kerületi nyugdíjas és diák fotópályázat!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Bodza megnézte a kiírást.

Felhívás:

Kedves nagyszülők és unokák! A XXIV. kerület természetfotó-pályázatát hirdeti „Lásd meg a szépet!” címmel. Mutassuk meg, hogy nálunk, a panelházak között is vannak szép természeti